

"মৰমৰসন্তানসকল –তোমালোকআহিছাবাবাৰপৰাহেলথ, ৰেলথ, হেণ্ডীনেছৰ (স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখৰ)উত্তৰাধিকাৰল'বলৈ,
ঈশ্বৰীয়মততচলিলেহেপিতাৰউত্তৰাধিকাৰপোৱাযায়"

প্ৰশ্ন: পিতাইসকলোসন্তানকবিকল্পজীং(নেতিবাচকসংকল্পৰপৰামুক্ত)হোৱাৰকিয়ুক্তিশুনাইছে?

উত্তৰ: বিকল্পজীং হ'বলৈ নিজকে আত্মা বুলি বুজি সকলোকে ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চোৱা। শৰীৰক চালে বিকল্পৰ উদয় হয়, সেয়েহে ক্ৰকুটিত আত্মা ভাইক চোৱা। পবিত্ৰ হ'বলৈ এইটো দৃষ্টি দৃঢ় কৰা। নিৰন্তৰ পতিত-পাৱন পিতাক স্মৃতিত ৰাখা। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই মলিনতা নাইকিয়া হ'ব, আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব, আৰু বিকল্পৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবা।

ওঁমশান্তি।শিৱ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) নিজৰ শালিগ্ৰাম সন্তানসকলৰ প্ৰতি। শিৱ ভগৱানুবাচ হয় গতিকে নিশ্চয় শৰীৰ থাকিব তেতিয়াহে বাণীত আহিব। ক'বলৈ মুখ নিশ্চয় লাগে। তেনেকৈ শুনোতাসকলৰো কাণ নিশ্চয় লাগে। আত্মাক কাণ, মুখ লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ঈশ্বৰীয় মত প্ৰাপ্ত কৰি আছা, যাক ৰাম মত বুলি কোৱা হয়। বাকী সকলো আছে ৰাৱণ মতত। ঈশ্বৰীয় মত আৰু আসুৰি মত। ঈশ্বৰীয় মত আধাকল্প ধৰি চলে। পিতাই ঈশ্বৰীয় মত দি তোমালোকক দেৱতা কৰি তোলে আকৌ সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে সেয়াই মত চলে। তাত জন্মও কমকৈ হয় কিয়নো সকলো যোগী হয়। আৰু দ্বাপৰ-কলিযুগত হৈছে ৰাৱণৰ মত, ইয়াত জন্মও বেছিকৈ হয়, কিয়নো ইয়াত সকলো ভোগী, সেয়েহে আয়ুসো কম হয়। বহুত সম্প্ৰদায় হৈ যায় আৰু বহুত দুখী হৈ পৰে। ৰামৰ মতত থকাসকল আকৌ ৰাৱণ মতত মিলি যায়। সেয়েহে গোটেই সৃষ্টিয়ে ৰাৱণ মত হৈ পৰে। আকৌ পিতা আহি সকলোকে ৰাম মত দিয়ে। সত্যযুগত হৈছে ৰাম মত, ঈশ্বৰীয় মত। সেইখনক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। ঈশ্বৰীয় মত পোৱাৰ লগে-লগে আধাকল্পৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ যায়। সেয়া (স্বৰ্গ) যেতিয়া পুৰা হয় তেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়, ৰাৱণ ৰাজ্যক কোৱা হয় আসুৰি মত। এতিয়া নিজকে সোধা-আমি আসুৰি মতত কি কৰিছিলো? ঈশ্বৰীয় মতত কি কৰি আছোঁ? আগতে যেন নৰকবাসী আছিলোঁ আকৌ শিৱালয়ত স্বৰ্গবাসী হওঁগৈ। সত্যযুগ-ত্ৰেতাক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। যাৰ নামেৰে স্থাপনা হয় নিশ্চয় তেওঁৰ নামো ৰাখিব। গতিকে সেইখন হৈছে শিৱালয়, য'ত দেৱতাসকল থাকে। ৰচয়িতা পিতাইহে তোমালোকক এই কথাবোৰ বুজাই আছে। কি ৰচনা কৰে, সেইয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। গোটেই ৰচনাই এই সময়ত তেওঁক আহ্বান কৰে - হে পতিত-পাৱন, হে লিবৰেটৰ (মুক্তি দাতা), ৰাৱণৰ ৰাজ্যৰ পৰা বা দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতা। এতিয়া তোমালোকে সুখ কি বুজিব পাৰিছা সেয়েহে ইয়াক দুখ বুলি বুজিব পাৰা। নহ'লে কোনোবাই জানো ইয়াক দুখ বুলি ভাবে। যেনেকৈ পিতা জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়, তোমালোকো জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ যোৱা। বীজত গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান নাথাকে জানো। কিন্তু সেয়া হৈছে জড। চৈতন্য হোৱা হ'লে কৈ দিলেহেঁতেন। তোমালোক চৈতন্য বৃক্ষৰ হয় সেয়েহে বৃক্ষকো জানা। পিতাক কোৱা হয় মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ। এই বৃক্ষৰ উৎপত্তি আৰু পালনা কেনেকৈ হয়, সেয়া কোনেও নাজানে। এনেকুৱা নহয় যে নতুন বৃক্ষৰ উৎপত্তি হয়। এইয়াও পিতাই বুজাইছে পুৰণা বৃক্ষৰ মনুষ্যই আহ্বান কৰে যে আহি ৰাৱণৰ পৰা মুক্ত কৰা কিয়নো এই সময়ত হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। মনুষ্যইতো ৰচয়িতাকো নাজানে আৰু ৰচনাকো নাজানে। পিতাই নিজে শুনাই আছে - মই এবাৰেই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁ। স্বৰ্গৰ পিছত আকৌ নৰক হৈ যায়। ৰাৱণ অহাৰ লগে-লগে আকৌ বাম (বিকাৰী) মাৰ্গলৈ গুচি যায়। সত্যযুগত স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখ সকলো আছে। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ - স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখৰ কিয়নো স্বৰ্গত কেতিয়াও দুখ নাথাকে। তোমালোকৰ অন্তৰত আছে যে আমি কল্পই-কল্পই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত পুৰুষাৰ্থ কৰো। নামেই কিমান সুন্দৰ। আৰু অন্য কোনো যুগক পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হয় জানো। অন্য যুগত চিৰি তললৈ নামিয়ে থাকে। পিতাক আহ্বানো কৰে, সমৰ্পণো হয়। কিন্তু এইটো নাজানেযে পিতা কেতিয়া আহিব। আহ্বানতো কৰে অ' গড ফাডাৰ (হে ঈশ্বৰ পিতা) মুক্তি দিয়া, পথপ্ৰদৰ্শক হোৱা। মুক্তিদাতা হয় গতিকে নিশ্চয় আহিবলগীয়া হয়। আকৌ পথপ্ৰদৰ্শক হৈ লৈ যাব লাগে। পিতাই সন্তানসকলক বহু দিনৰ পিছত দেখা পায় সেয়েহে বহুত আনন্দিত হয়। সেয়া হৈছে হৃদৰ (সীমিত, লৌকিক) পিতা। এয়া হৈছে বেহৃদৰ (গোটেই সৃষ্টিৰ) পিতা। বাবা হৈছে ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা)। ৰচনা ৰচি আকৌ প্ৰতিপালনো কৰে। পুনৰ্জন্মতো ল'বলগীয়া হয়। কাৰোবাৰ 10টা, কাৰোবাৰ 12 টা সন্তান হয়, কিন্তু সেই সকলোবোৰ হৈছে হৃদৰ সুখ, কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান (তেনেই তাকৰীয়া)। তমোপ্ৰধান হৈ পৰে। তমোপ্ৰধান অৱস্থাত সুখ তেনেই তাকৰীয়া। তোমালোক যেতিয়া সতোপ্ৰধান হৈ উঠা তেতিয়া বহুত সুখী হৈ যোৱা। সতোপ্ৰধান হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) পিতাই আহি শুনায়। পিতাক অলমাইটি অথ'ৰিটি (সৰ্বময় কৰ্তা) বুলি কোৱা হয়।

মনুষ্যই ভাবে গড (ঈশ্বৰ) অলমাইটি অথ'ৰিটি হয় সেয়েহে যি বিচাৰে তাকে কৰিব পাৰে। মৃত্যু হোৱাজনকো জীয়াই তুলিব পাৰে। এবাৰ কোনোৱে লিখিছিল-যদি আপুনি ভগৱান হয় তেন্তে মাথিটোক জীয়াই দেখুওৱাক। এনেকৈ বহুত প্ৰশ্ন কৰে।

তোমালোকক পিতাই শক্তি দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। বান্দৰৰ পৰা মন্দিৰৰ যোগ্য হোৱা। তেওঁলোকে আকৌ কি কি ৰচি দিলে। বাস্তৱত তোমালোক সকলো সীতাৰূপী ভক্ত। তোমালোক সকলোকে ৰাৱণৰ পৰা মুক্ত কৰা হৈছে। ৰাৱণৰ দ্বাৰা তোমালোকে কেতিয়াও সুখ পাব নোৱাৰা। এতিয়া সকলো ৰাৱণৰ জেলত আছে। ৰামৰ জেলত বুলি কোৱা নহ'ব। ৰাম আহে ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। ৰাৱণক 10 মূৰীয়া ৰূপত সাজে, 20খন ভূজা দেখুৱায়। পিতাই বুজাইছে যে 5 বিকাৰ পুৰুষৰ, 5 বিকাৰ স্ত্ৰীৰ। ইয়াকে কোৱা হয় ৰাৱণ ৰাজ্য বা 5 বিকাৰ ৰূপী মায়াৰ ৰাজ্য। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে তেওঁৰ ওচৰত বহুত মায়া আছে। মায়াৰ নিচাত মতলীয়া হৈ আছে, নহয়। ধনক মায়া বুলি কোৱা নহয়। ধনক সম্পত্তি বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে সম্পত্তি আদি বহুত পোৱা। তোমালোকে একো বিচৰাৰ দৰকাৰ নাই কিয়নো এইয়া হৈছে পঢ়া। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কিবা বিচৰাৰ কথা আহে জানো! শিক্ষকে যি পঢ়ুৱাব শিক্ষাৰ্থীয়ে সেয়া পঢ়িব। যিয়ে যিমান পঢ়িব, সিমান পাব। বিচৰাৰ কথা নাই। ইয়াত পবিত্ৰতাও লাগিব। চোৱা এটা শব্দৰো কিমান মহত্ব আছে। পদ্মাপদম। যথার্থ ভাৱে পিতাক চিনি লোৱা, স্মৃতিত থাকা। পিতাই পৰিচয় দিছে - যেনেকৈ আত্মা বিন্দু হয়, তেনেকৈ ময়ো আত্মা বিন্দু হওঁ। তেওঁ চিৰ পবিত্ৰ। শান্তি, জ্ঞান, পবিত্ৰতাৰ সাগৰ হয়। মহিমা এজনৰে। সকলোৰে নিজৰ-নিজৰ পজিচন (স্থান) আছে। নাটকো ৰচিছে - কণ-কণত ভগৱান আছে, যিসকলে নাটক চাইছে তেওঁলোকে নিশ্চয় জানিব। যিসকল মহাবীৰ সন্তান তেওঁলোককতো বাবাই কয় তোমালোক য'লৈকে নোযোৱা, মাত্ৰ সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিব লাগে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰি ৰাৱণ ৰাজ্যক শেষ কৰি দিয়া। এইয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) কথা। সেইবিলাক হদৰ (সীমিত) কাহিনী ৰচি দিছে। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি সেনা। শিৱ অলমাইটি (সৰ্বশক্তিমান) নহয় জানো। শিৱৰ শক্তি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা শিৱৰ সেনা তোমালোক হোৱা। তেওঁলোকেও আকৌ শিৱ সেনা নাম ৰাখি দিছে। এতিয়া তোমালোকৰ নাম কি ৰাখো। তোমালোকৰতো নাম ৰখা হৈছে - প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। সকলোৱেতো শিৱৰ সন্তান হয়। গোটেই সৃষ্টিৰ আত্মাসকল তেওঁৰ সন্তান হয়। শিৱৰ পৰা তোমালোকে শক্তি পোৱা। শিৱবাবাই তোমালোকক জ্ঞান শিকায় (প্ৰদান কৰে), যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ইমানেই শক্তি পোৱা যে আধাকল্প তোমালোকে গোটেই বিশ্বত ৰাজ্য কৰাওঁ। তোমালোকৰ এইয়া হৈছে যোগবলৰ শক্তি। আৰু তেওঁলোকৰ হৈছে বাহুবলৰ। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগৰ গায়ন আছে। বিচাৰেও যে ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ শিকো, যাৰ দ্বাৰা পেৰাডাইজ (স্বৰ্গৰ) স্থাপনা হৈছিল। এনেকৈ কয়ো - ক্ৰাইষ্ট (খ্ৰীষ্ট) অহাৰ ইমান বছৰৰ আগত স্বৰ্গ আছিল। সেইখন কেনেকৈ স্থাপন হৈছিল? যোগৰ দ্বাৰা। তোমালোক হৈছা প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সন্ধ্যাসী। তেওঁলোকে ঘৰবাৰী এৰি জংঘললৈ গুছি যায়। নাটক অনুসৰি সকলোৱে নিজৰ ভাও লাভ কৰিছে। ইমান সূক্ষ্ম বিন্দুত কিমান পাৰ্ট ভৰি আছে, ইয়াক প্ৰকৃতি বুলিয়ে কোৱা হ'ব। পিতাতো চিৰশক্তিমান গ'ল্ডেন এজেড (সোণালী যুগৰ) হয়, এতিয়া তোমালোকে তেওঁৰ পৰা শক্তি লোৱা। এইয়াও নাটক ৰচি থোৱা আছে। এনেকুৱা নহয় যে হাজাৰ সূৰ্যতকৈয়ো তেজময় হয়। সেয়াতো যিয়ে যেনেকৈ ভাবে, সেই ভাৱনাৰে চায়। চকু ৰঙা-চিঙা হৈ যায়। বন্ধ কৰা, মই সহন কৰিব নোৱাৰো। পিতাই কয় - সেয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সংস্কাৰ। এইয়াটো জ্ঞান হয়, ইয়াত পঢ়িব লাগে। পিতা শিক্ষকো হয়, পঢ়াই আছে। আমাক কয় - তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। পিতাই বুজাইছে বেয়া নুশুনিবা..... মনুষ্যই নাজানে যে এয়া কোনে ক'লে, আগতে বান্দৰৰ চিত্ৰ বনাইছিল। এতিয়া মনুষ্যৰ বনাই থাকে। বাবায়ো কুমাৰী নলিনীৰ চিত্ৰ বনাইছিল। মনুষ্যৰ ভক্তিৰ নিচা কিমান থাকে। ভক্তিৰে ৰাজ্য নহয় জানো। এতিয়া হৈছে জ্ঞানৰ ৰাজ্য। পাৰ্থক্য হৈ যায়। সন্তানসকলে জানে যথায় জ্ঞানৰ পৰা বহুত সুখ হয়। আকৌ ভক্তিৰে চিৰি নামি যায়। আমি প্ৰথমে সত্যযুগত যাওঁ পিছত ওকণীৰ নিচিনাকৈ (ধীৰ গতিৰে) তললৈ নামো। 1250 বছৰত দুই কলা কমি যায়। চন্দ্ৰমাৰ দৃষ্টান্ত দিয়া হয়। চন্দ্ৰমাৰ গ্ৰহণ লাগে। কলা কমি যাব ধৰে আকৌ লাহে-লাহে কলা বাঢ়ি গৈ 16 কলা হৈ যায়। সেয়া হৈছে ঋণস্থায়ী কথা। এইয়া হৈছে বেহদৰ কথা। এই সময়ত সকলোৰে ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি আছে। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে বৃহস্পতিৰ দশা। নিকৃষ্টতম হৈছে ৰাহুৰ দশা। একেবাৰে দেউলীয়া কৰি দিয়ে। বৃহস্পতিৰ দশাৰে আমাৰ উত্থান হয়। তেওঁলোকে বেহদৰ পিতাক নাজানেই। এতিয়া ৰাহুৰ দশা সকলোৰে ওপৰত সমানে আছে। এইটো তোমালোকে জানা, আৰু কোনেও নাজানে। ৰাহুৰ দশাই কঙাল কৰি দিয়ে। বৃহস্পতিৰ দশাই সম্পত্তিবান কৰি তোলে। ভাৰত কিমান সম্পত্তিবান আছিল। এখনেই ভাৰত আছিল। সত্যযুগত ৰাম ৰাজ্য, পবিত্ৰ ৰাজ্য হয়, যাৰ মহিমা কৰা হয়। অপবিত্ৰ ৰাজ্যবাসীয়ে গাই থাকে মোৰ নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই...। এনেকুৱা সংস্থাও প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে - নিগুণ সংস্থা।

হেৰ', এই গোটেই সৃষ্টিখনেই নিগুণ সংস্থা। এয়া জানো এজনৰ কথা। সন্তানসকলক সদায় মহাত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে আকৌ কোৱা কোনো গুণ নাই। এয়াতো গোটেই বিশ্বই হয়, যাৰ কোনো গুণ নথকাৰ বাবে ৰাহৰ দশা বহি আছে। এতিয়া পিতাই কয় - দান দিলেহে গ্ৰহণ আঁতৰিব। এতিয়া যাবতো সকলোৱে লাগিব। দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰা। নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। তোমালোক এতিয়া উভতি যাব লাগিব। পবিত্ৰ নোহোৱা কাৰণে কোনো উভতি যাব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই পবিত্ৰ হোৱাৰ উপায় শুনায়। বেহদৰ পিতাক স্মৃতিত ৰাখা। কোনোৱে কয় বাবা আমি পাহৰি যাওঁ। পিতাই কয়-মৰমৰ সন্তানসকল, পতিত-পাৰন পিতাক যদি তোমালোকে পাহৰি যোৱা তোমালোক পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'বা? বিচাৰ কৰা তোমালোকে এয়া কি কথা কোৱা? জন্তুৱেও এনেকৈ কেতিয়াও নক'ব যে মই পিতাক পাহৰি যাওঁ। তোমালোকে কি কোৱা! মই তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা হওঁ, তোমালোক আহিছা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। নিৰাকাৰ পিতা সন্মুখত আহিলেহে তোমালোকক পঢ়াব। এতিয়া পিতাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে। এয়া হৈছে বাপদাদা। দুয়োজনৰ আত্মা এই ক্ৰকৃটিৰ মাজত আছে। তোমালোকে কোৱা বাপ-দাদা গতিকে নিশ্চয় দুয়োটি আত্মাই থাকিব। শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মাৰ আত্মা। তোমালোক সকলো হৈ গ'লা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। তোমালোকে জ্ঞান পাইছা গতিকে জানা যে আমি সকলো ভাই-ভাই। আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমি ভাই-ভনী হওঁ। এইটো স্মৃতি দৃঢ় হোৱা উচিত। কিন্তু বাবাই দেখিবলৈ পায় যে ভাই-ভনীৰ মাজতো নাম-ৰূপে আকৰ্ষিত কৰে। বহুতৰে বিকল্পও উদয় হয়। ভাল শৰীৰ দেখিলে বিকল্পৰ উদয় হয়। এতিয়া পিতাই কৈছে নিজকে আত্মা বুলি বুজি ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চোৱা। আত্মা সকলোৱে ভাই-ভাই। ভাই-ভাই হয় যেতিয়া নিশ্চয় পিতাও লাগিব। সকলোৰে এজন পিতা। সকলোৱে পিতাক স্মৰণ কৰে। এতিয়া পিতাই কৈছে সত্যপ্ৰধান হ'বলৈ হ'লে মনে মনে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। যিমান স্মৃতিত থাকিবা সিমানে মলীনতা আতৰি যাব, আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব আৰু পুৰুষাৰ্থৰ নম্বৰ অনুসাৰে আকৰ্ষণ হৈ থাকিব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) পঢ়াত সম্পূৰ্ণ মনোযোগ দি নিজক সম্পত্তিবান কৰি তুলিব লাগে। একোৱে বিচাৰিব নালাগে। এজন পিতাৰ স্মৃতি আৰু পবিত্ৰতাৰ ধাৰণাৰে পদ্মাপদমপতি হ'ব লাগে।

(2) ৰাহৰ গ্ৰহণৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ বিকাৰৰ দান দিব লাগে। হিয়ৰ ন' ইভিল... (বেয়া নুশুনিবা....) যি কথাৰ কাৰণে চিৰি তললৈ নামিলা (অধঃপতিত হ'লা), গুণহীন হ'লা, সেয়া বুদ্ধিৰে পাহৰি যাব লাগে।

বৰদান: স্নেহৰউৰণৰদ্বাৰাসদায়সমীপতাৰঅনুভৱকৰোঁতাস্নেহীমূৰ্ত্তহোৱা
সকলো সন্তানৰ মাজত বাপদাদাৰ স্নেহ সমাহিত হৈ আছে, স্নেহৰ শক্তিৰে সকলোৱে আগলৈ উৰি গৈ আছে। স্নেহৰ উৰণে শৰীৰ বা মনৰ দ্বাৰা, অন্তৰ্বেৰে পিতাৰ সমীপলৈ (ওচৰলৈ) লৈ আহে। যদিও জ্ঞান যোগ ধাৰণাত সকলো যথাশক্তি ক্ৰমানুসৰি হয়, কিন্তু স্নেহত সকলো প্ৰথম নম্বৰত আছে। এই স্নেহেই ব্ৰাহ্মণ জীৱন প্ৰদান কৰাৰ মূল আধাৰ। স্নেহৰ অৰ্থ হ'ল সমীপত থকা, পাচ (উত্তীৰ্ণ) হোৱা আৰু সকলো পৰিস্থিতিতে অতি সহজে পাচ (অতিক্ৰম) কৰা।

স্নোগান: নিজৰদৃষ্টিপিতাকসমাহিতকৰিলোৱাতেতিয়ামায়াৰদৃষ্টিৰপৰানিৰাপদহৈযাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!